

[Axel Ivan Pedersen.]

selv både venstres og de konservatives kommunale politikere i høj grad understøtter de bestræbelser, der udfoldes for at fremme det sociale boligforeningsbyggeri.

Da tidspunktet er langt fremskredet, skal jeg ikke gå ind i en yderligere diskussion med de to partiers ærede ordførere, men vil indskrænke mig til en enkelt bemærkning, også i denne omgang til det ærede medlem hr. Rimstad, der søger at stille et modsætningsforhold op mellem dem, der sidder for en rimelig husleje i det sociale byggeri, og dem, der må betale en høj husleje i det nye byggeri, og så gør dette modsætningsforhold til grundlag for modstand mod gennemførelsen af ændringer i boligloven overhovedet — ja, det må efter min opfattelse være udtryk for en slags fejlvurdering af de forslag om ændringer, vi her behandler, da disse jo netop søger at øge det byggeri, hvor det er kostprisen, der danner basis for huslejen, og ikke en profit på helt op til 40 pct. af den egenkapital, der investeres i det forretningsmæssige udlejningsbyggeri.

Hvis man vil sikre sig en naturlig udvikling på boligbyggeriets område og opførelse af en boligmasse i et til de forskellige befolkningsgruppers behov passende forhold — og jeg mener, at man har pligt til at søge at det sker — må man også være villig til at gennemføre både de nødvendige reguleringer og de planlæggende foranstaltninger, der skal til for at fremme en sådan virksomhed.

Når der er mangel på en vare, løber som bekendt i reglen de folk af med varen, som har pengene, og det er der jo ingen der kan være tjent med, allermindst de, det går ud over. Kravet til en bolig må anses for at være et krav på en menneskeret, så sandt som ingen kan undvære en bolig. Jeg betragter derfor vedtagelsen af lovforslaget med de af boligministeren foreslåede ændringer som et betydeligt fremskridt, og jeg vil gerne — også fordi der ved loven gives konkurrencemuligheder mellem det sociale og det private byggeri — anbefale det her ved anden behandling, ligesom jeg anbefaler, at man senere ved tredje behandling stemmer for lovforslagets endelige vedtagelse.

Finn Poulsen: Ja, jeg skal ikke gøre mange og lange bemærkninger. Men jeg vil dog gerne have lov at sige til den højtærede minister, at jeg ikke synes, den højtærede ministers argumentation for den stærke udvidelse af bemyndigelserne, som ministeren ønsker, er særlig overbevisende. Det er en kendsgerning, at det navnlig er dette punkt, der har skabt vanskeligheden med hensyn til at finde en fælles løsning med hensyn til dette forslag til lov om ændring i lov om boligbyggeri. Denne meget stærke udvidelse af bemyndigelserne er i hvert fald et af de vigtigste stridspunkter.

Jeg er fuldstændig klar over, højtærede minister, at når man laver et byggestop, er meningen med det at skære byggeriet ned. Jeg har ikke misforstået en konstatering af denne kendsgerning, som findes i Byggeriets Realkreditfonds årsberetning. Men jeg mener, at det var forkert at skære det ned. Man må erkende, at et én gang indført byggestops afvikling skaber problemer — det skal jeg ikke underkende — men man skal nu ikke være for bange. Det er dog nu engang en overgang, man skal igennem. Jeg er ganske overbevist om, at det var en fejl, da byggestoppet blev iværksat i sin tid, og at man ville have haft mere byggeri i København, end man har i øjeblikket, hvis byggestoppet ikke var blevet gennemført.

Det, jeg navnlig vil sige til den højtærede minister, er følgende: ministeren nævnte nogle tal for igangværende byggeri, og jeg forstod på ministeren, at disse tal var tilfredsstillende — det syntes at fremgå af den tone, hvormed det blev sagt. I den anledning vil jeg sige til ministeren, at disse tal er jo skabt på grundlag af den nugældende lov og under de nugældende bemyndigelser, så hvorfor skulle det være nødvendigt med en yderligere udvidelse af bemyndigelsen?

Jeg beklager, at ministeren slet ikke ville ind på spørgsmålet om det, som efter min mening er hovedpunktet i hele sagen: den gamle boligmasses ekstensive udnyttelse, om jeg må sige det sådan, de uretfærdigheder, der knytter sig til de forskellige huslejeniveauer, og den situation, vi står over for, hvor disse uretfærdigheder bliver stærkere. Jeg beklager, at ministeren ikke kom